

FINNIS

Lukasgillets Medlemstidning

Nummer 1 | 3 november 2015

Detta är första numret... men förhoppningsvis inte det sista av Lukasgillets nya medlemstidning. Ett tänkt komplement till vår hemsida – www.lukasgillet.se.

På premiärnumrets sista sida ger vår älderman Göran Hermerén en programförklaring för *FINIS*. Vi i styrelsen hoppas att många bröder framöver vill medverka i gilletts nya publikation. Undertecknad tar tacksamt emot idéer till reportage, intervjuer och aktuella frågor att debattera. Och vår skattmästare Peter Löwegren är idel öra ifall någon vill annonsera.

Hur ofta *FINIS* ska komma ut hänger både på de reaktioner vi får på första numret och på gilletts ekonomi. Men styrelsens ambition är att *FINIS* ska utkomma minst en gång om året – helst varje vår och höst.

▼ PER LINDSTRÖM *Kommunikationsmästare*

▷ LÄS OM VÄRMÖTET PÅ HEMSIDAN (www.lukasgillet.se). Kvällens huvudattraktion var Per T Ohlsson och hans tema för kvällen besinnings- och kompromisskulturen i svensk politik och vad den betytt för vårt lands utveckling under de senaste tvåhundra åren. Han öppnade lite oväntat med ett bibelcitat, närmare bestämt Lukas 11:17: "Vart rike som har kommit i strid med sig självt bliver förött, så att hus faller på hus."

▷ LÄS OM VÄRUTFLYKTEN 2015, om hur vi för en dag "erövrade" konsten i Halland. Först ut på Konsthallen i Hishult, så Hotel Tylösand som bjöd på en smakrik lunchbuffé med tillhörande fotokonst och som "grande finale" Mjellby konstmuseum, där utställningen "Nell Walden och der Sturm" och ett möte med en av den abstrakta konstens stora väntade.

▷ LÄS OM ÅRSMÖTET där Johan Wester talade om gamla Lunds framtid apropå planerna på Lund C. Han strök inte sin vältaliga publik medhårs, utan förklarade att det förpliktigar att bo i en stad utan allvarliga kriser ... Gillet fick en ny hedersledamot – Gerhard Nordström – och en ny sekreterare – Lukasmålaren Mats Rydstern. Och lista över årets nya bröder i Lukas!

▷ OCH MISSA INTE gillesfotograf Jonas Jacobssons bilder på vår hemsida från årets möten och utflykt!

Miss inte... Julgillet 14 december 2015

18.00 Traditionsenlig julkonsert i Lunds domkyrka, i år med Spykens spetskör under ledning av Sverker Zadig.

19.00 Samling i Piratensalen på Grand Hotel. Parentation över under året avlidna bröder samt presentation av nyinvalda bröder. Därefter intas Grands julbord – pris 505 kronor. Varpå Olof Buchard presenterar årets Lukasplanscher. Anmälan senast 9 december till gillesmastare@lukasgillet.se eller 0707-76 76 42.

Att vara Lukasmålare känns oerhört stort. Att få vara med i ett unikt gille med en historia som sträcker sig 117 år tillbaka i tiden och – inte minst – ingå i den lilla gruppen av utvalda planschmålare, där några av Skånes stora konstnärer genom åren varit engagerade, känns näst intill överkligt.

Jag "halkade in på ett bananskal", då jag 1984 valdes in i Lukasgillet och direkt utsågs till Lukasmålare. Tidigare sportjournalisten på *Expressen* och *Sydsvenskan*, Björn "Nalle" Ljunggren, hade rekommenderat mig. Han arbetade då på universitetets informationsenhet, på personaltidningen LUM (Lunds universitet meddelar), i vilken jag under ett stort antal år tecknade och karikerade universitetslejonet i olika aktuella och dråpliga skepnader. Lejonet fanns alltid med på näst sista sidan under rubriken "Osså vi på sladden".

Nu gällde uppgiften att istället försöka fånga Lukasbrödernas årliga eskapader och äventyr och i ett färgsprakande måleri omsätta händelserna i bild, kryddade med både lite sarkasm, satir och humor. Inte så lätt alltid, kanske. Helst skulle nu också Lukastjuren och inget universitetslejon komma i centrum. Alltså att ta steget från Lejontämjare till Matador.

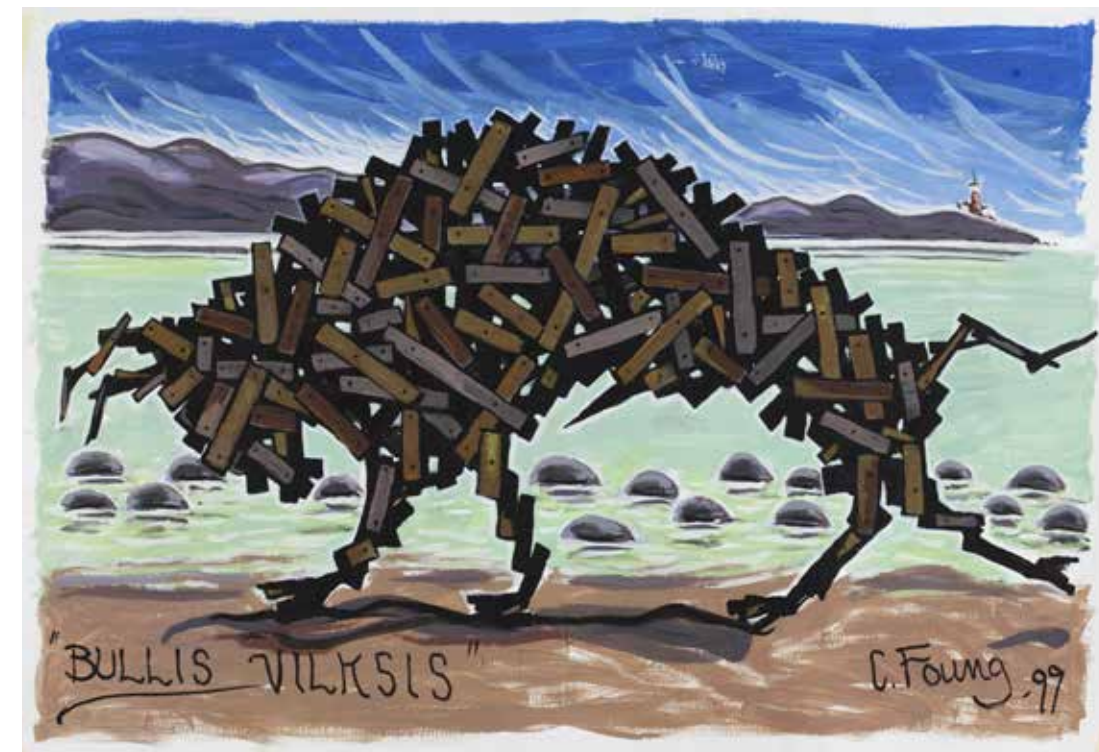
Vid den tiden styrde den enväldige skulptören Thure Thörn Lukasmålarna. Det var bara att acceptera gesällskapet och att lära sig att underdånigt lyssna på den store mästaren. Min mentor blev den fantastiskt härlige Owe Wessbohn, sann människa och konstnär av sin tid. Han lärde mig bland annat att "slappna av" och att inte lägga energin på att sträva efter att vara konstnärligt pedantisk, utan att mer släppa loss lekfullheten. Efter nu drygt fyrtio planscher (de första åren gjorde jag två om året), har jag ändå inte riktigt lärt mig att se planschmålningen som ett enkelt och opretentiöst skissande. Att Lukasmåla närmar sig på sätt och vis uppdraget att vara en tidnings karikatyrtecknare.

Osså vi på sladden

var vinjetten på de tankar som Calle Foug i många i många framförde i LUM, universitetets personaltidning. Hans kommentarer var alltid aktuella och inte sällan kontroversiella.

▷ Nu gällde uppgiften att istället försöka fånga Lukasbrödernas årliga eskapader och äventyr och i ett färgsprakande måleri omsätta händelserna i bild, kryddade med både lite sarkasm och humor. Inte så lätt alltid, kanske. Helst skulle nu också Lukastjuren och inget universitetslejon komma i centrum. Alltså att ta steget från Lejontämjare till Matador.

Nimistjuren "Bullis Vilksis" är från 1999. Den föreställer den i Ladonien genmanipulerade Lukastjuren, som fiffigt och biffigt kan användas direkt som ingrediens i den så populära rätten "Plankstek".

Om man ser Lukasmåleriet lite längre tillbaka i tiden, så finns där i samlingen av bevarade planscher (idag cirka 1 600) flera synnerligen välmålade bilder av hög konstnärlig kvalitet, där skickliga Lukaskonstnärer troligen lagt ned ganska mycket tid och omsorg i sitt skapande. Där medverkade i Lukasgillets inledning konstnärer som Jöns Mårtensson, Carl-Henrik Jensen-Carlén, Axel B. Kleimer, Hugo Gehlin, Anders Sten, Erik Jönsson, Ivan Jordell och Willy Lindberg. Den sistnämnde var ritmästare från krigsslutet fram till mitten av femtiotalet, då en ny generation Lukasmålare tog vid. Han lämnade över stafettpippen som ritmästare till Eskil Skans. I mitten av sextiotalet blev sedan Thure Thörn och därefter Owe Wessbohn och Bengt Hillgrund ritmästare. Bland Lukasmålarna vid den här tiden, då Sten Broman härskade och styrde som älderman, kan nämnas Bengt Skans, Jacques Zadig, Owe Wessbohn, Fabian Lundquist, Tage E. Nilsson, Arne Aspelin, och Stig Wernheden. Efterhand dök senare upp nya ansikten som Olle Berlin, Bengt Hillgrund, Roland K. Nilsson och Sune Rudnert. Den senare efterträdde Bengt Hillgrund som ritmästare. Både Thure Thörn och Tage E. Nilsson var Lukasmålare i imponerande femtio år. Efter Broman har flera bildpresentatörer uppträtt. Några av de mer färgstarka är Thure Thörn, Jan-Öjvind Swahn, Helmer Lång, Birger Bergh och Lars Vilks, den sistnämnde under åren 2009–2013. Vilks engagemang och gedigna förberedelser inför bildvisningen,

där han även tog fram egna bildspel och filmsnuttar, blev ett lyft för oss Lukasmålare, förmodligen även för Lukasbröderna i övrigt. Till julgillet 2014 steg så den eminente estradören, Olof Buckard, in på arenan som ny bildpresentatör. Han stimulerar helt klart målarerna till att ytterligare höja nivån, inte minst för att Olof ska få de bilder han förtjänar och som ger hans professionella framträdande full rättvisa. Det känns för mig som en höjdpunkt efter drygt trettio års Lukasmålning.

Inom kort startar arbetet med att ta fram 2015 års planscher inför julgillet. Inledningen av detta arbete, under ledning av nuvarande ritmästaren, Gunnar Ottosson, utgörs av den traditionella "spånarträffen". Det är då Lukasmålarna går igenom årets händelser, gärna sådana där medlemmarna i Lukasgillet har haft anknytning. Det gäller samtidigt att försöka få med så många Lukasbröder som möjligt på de årliga planschererna.

Därefter målas det friskt och vilt under de två helgerna precis innan julgillet, som alltid infaller den andra måndagen i december. Sedan flera år tillbaka har vi genom några av Lukasmålarna fått oerhört fina möjligheter att tillsammans måla på det konstnärskollektiv som sedan flera år härbärgerar i Addos gamla fabrikslokaler i Malmö. Hela målarprocessen är tveklöst Lukasårets årliga höjdpunkt, med julgillet som sammanfattande slutkläm. Hej Lukas!

▼ CARL FOUNG

LUKASPLANSCH

målad av Carl Founq och Sune Rudnert 1987. "En Lukasbroder som förfasas över att Bengt Rooke gör bort sig igen. Denna gången inför tre dansande gracer som synes."

Vi SITTER HEMMA hos Bengt Rooke och språkar om livet och konsten och allt där emellan. Det var här i hans lägenhet i centrala Lund som jag träffade Bengt första gången, för 33 år sedan. Han satt då som nu omgiven av sina stora bokhyllor. Jag minns att det fanns två stora soffor och att Bengt satt i en fåtölj och ledde diskussionen. Och att det var ett ständigt flöde av människor som kom och gick och som höll fyr i diskussionerna. Med avbrott endast för Bengt vrål "Kom in!" när någon ringde på ytterdörren. I dag är det bara Bengt och jag. Han bläddrar i sina böcker och tidningsklipp, de senare väl sorterade, arkiverade och inbundna och en ständig följeslagare genom vårt samtal om hans liv.

Bengt Rooke berättar om hur han debuterade 1961 med en separatutställning på SDS-hallen i Malmö. Och om hur han 1963 var med och bildade konstaktivistgruppen KRW – konstnärstrion Kronkvist-Rooke-Wahlöö – och om hur de samma höst och följande vår gjorde flera uppmärksammade aktioner med politiska förtecken och om hur de kom att samverka med danska situationister som Jörgen Nash och Carl Magnus.

Lund var under sextioalet skådeplats för ett antal av Bengts konstprojekt. Framför Akademiska Föreningen gjorde

KRW 1963 en fyra meter hög collageskulptur som plötsligt började brinna och två år senare en installation / happening på Lunds konsthall – "WROOM" som varade i 22 minuter.

För att förstå vad Bengt Rooke menar med konst måste jag citera honom: "Om någon utgår från att det konstverk (ting) som är en del av vår kulturhistoria, och som sådana är inplacerade i sin historiska tid som konstverk, så var de det där och då (troligen), för oss här och nu är de (oavsett vad de i övrigt är) primärt kulturhistoria (konsthistoria). Jag ville komma bort från objektskapandet och dess borgerliga 'värderande' vansinne; jag var mer intresserad av att återskapa idéerna i konsten som konstens verkliga värde."

Mellan 1966 och 1973 var Bengt knuten till danska kvällstidningen *Ekstrabladet*, Danmarks största tidning. Han arbetade som bildjournalist och anser att gränsen mellan journalistik och konst är flytande. Man kan se, säger han, en dagstidning som ett grafiskt blad som förnyas varje dag. Med andra ord en bra plats att utveckla och förverkliga idéer på. Ett exempel är rymddräkten i Paris, "Apollo 11" 1969. Det är bara Bengt som vet hur han lyckades skapa detta fotomontage med en amerikansk designer i en rymddräkt och en finsk modell i en rysk päls med Triumfbågen i fonden...

► *Konst är rörelse av tre slag: Rörelse hos betraktaren vars konventioner utmanas och vidgas. Rörelse hos konstverket som ifrågasätter sin existens. Rörelse hos konstnären vars egna konventioner ifrågasätts.*

Som möbeldesigner utmanade han med en kollektion utemöbler i eternit, som skulle hålla för evigt, och en sittgrupp i plast, som skulle kosta under tio kronor att producera.

Bengts kontakt med Lukasgillet började på en konsert i Malmö efter Ars Nova-konserten 1966. Han hittar citatet han söker och löser högt: "Och förbannad var han! Jag råkade möta honom i trappan då han kom rusande och jag kunde inte låta bli att hojta till honom: 'Ja, det där såg väl lite annorlunda ut än det gamla vanliga!' Han skrek vansinnigt: 'Det är för djävligt! Det är för djävligt!', så nog var Sten Broman förbannad och hans Ars Nova-cirklar säkert rubbade ett tag framöver."

1978 blev Bengt Rooke invald i vårt gille, på förslag av Bengt Forsberg och Thure Thörn, och hälsades välkommen av dåvarande åldermannen, Sten Broman.

Mellan 1989 och 1997 var Bengt uppskattad Gillesmästare och tog bland annat initiativet till bjuda in våra damer till Vårutflykten och engagerade sig i ett system för att hantera och bevara alla Lukasplanscher som idag finns i förvar i "Planschernas museum" på Svartbrödersgatan, ett stenkast från Mårtenstorget och granne med Lunds konsthall.

 ROBERT HOFBAUER

BENGT ROOKE: Född i Landskrona 1 september 1932. Han har rest jorden runt (också som världsomsegling) och arbetat i ett stort antal länder (samtliga kontinenter utom Arktis och Antarktis). Har studerat måleri, grafik och konsthantverk i Sverige, Danmark, Frankrike, Nederländerna och Japan, bland annat i kretsarna kring Iris Clert; i Berlin och Basel. Har arbetat som möbeldesigner och inredningssnickare, som författare med The Living Theatre i Berlin, som bildjournalist på *Ekstrabladet* i Köpenhamn och som redaktör och skriftställare för det fyrspråkiga *Mobilia*. Har undervisat i måleri, grafik och konsthantverk, samt om och kring konst. Skapade och organiserade målarskolan Forum i Malmö (i dag Konsthögskolan i Malmö vid Lunds universitet). Skapade Neotropiska Institutionen och Viking Eggelingsällskapet i Lund. Publicerade 1997 essän *The Mycroft Conclusion: Det neotropiska företaget* om konstnärens och konstens förutsättningar: dess tid villkor och framför allt dess funktion. Författare till böckerna *Tidsfasetter, I-V, 1961–1997*, samt Internettidningen *Rooke Time*.

Många av Bengt Rookes tankar finns samlade på Internet under vinjetten *rooke time*. Här inledningen av en text publicerad 2001, bara några veckor efter den 11 september.

På segelskeppens tid styrdes dess långa resor runt jorden oftast efter storcirkelnavigering vilket innebar ständiga kursändringar. Den tradition som utvecklades under sådana långresor skapade och fordrade sin speciella disciplin och rytm och rutin inte minst för allas säkerhets skull och genom det begränsade rum som skeppet utgjorde för alla ombord. Resor som dessa är sedan länge försvunna liksom den disciplin och tidsrytm som härskade där.

Världsomseglingar med stora seglare är nu en hetsande och hård sport som bedrivs enligt andra premisser, men rummet för de ombordvarande är av nödvändighet lika begränsat (om inte mer) som för tidigare långseglare; sådant försätter ofta enskilda medlemmar av besättningarna i situationer av aggressiv klaustrofobi – vilket är en annan faktor än den rent idrottsliga; och under naturens nyckfullheter kan sådant skapa en olycksdrabbande fortsättning av såväl själva seglatsen som inverka menligt på den sportsligt/id-rottsliga prestationen.

Traditioner har en avgränsad utbredning i rummet medan det moderna står för det gränsöverskridande och globala. Ett påstående som detta, som tidigare var sant från en horisont, har plötsligt fått en annan sannings-horisont att styra mot.

Vedertagna sanningar om människans frihet i rummet måste nog, efter de katastrofala händelserna i USA den 11 september, svängas till att omfatta hela den storcirkel som moderna människor styr sina liv efter.

Frihetens horisont ser uppenbarligen olika ut för olika navigatörer, om man ser den uppifrån, i det bergränsade rummet eller underifrån. På det fria havet kan det förefalla som om horisonten är densamma på däck som under men den avtecknar sig olika eller inte alls i det slutna rummet utan fri sikt.

Det slutna rummet blev på ett ohyggligt sätt slutet för tiotusentals människor – öppnat för ingen.

Världen är skakad och horisonten syns ännu inte efter stormens förrödelse, hur horisonten kommer att avteckna sig efter det stormen bedarrat vet ingen.

Tradition och modernitet är begrepp som för de flesta har någonting med tiden att göra. Traditionerna sträcker sig tillbaka i vårt förflutna medan det moderna representerar ett föränderligt nu och en omvälvande framtid. Mera sällan reflekterar vi över att dessa begrepp också har en rumslig dimension.

För de flesta av de tusentals människor som blev fångade i den krossande och blodiga betongfälla som World Trade Center i New York blev till, och för människorna i Pentagon,

NEDSLAG I STÅNGBY

Washington, blev den fria horisonten i det slutna rummet ingen akademisk fråga – det blev ingen fråga alls – det blev slutet för dem, den besinningslösa döden, orsakad av den lika besinningslösa terrorn.

Både det traditionella och det moderna står för ansträngningar att slå vakt om någonting specifikt i tid och rum. Båda kämpar till synes mot tiden, det vill säga mot de samhällsprocesser som av någon anledning hotar att radera ut den sårart värdesätter. Samtidigt kämpar de också mot rummet, mot nya rumsliga ordningar som hotar att utplåna gamla gränser. Det är kanske inte i första hand det gamla eller det forna människan alltid värnar om, utan om det som hon uppfattar som det mänskligt essentiella i den storcirkel som själva livet utgör.

Men det finns uppenbarligen betydande skillnader i hur man uppfattar själva levandet. I det ena fallet framstår det som om det skulle vara den materiella kulturen som skulle bevaras, i det andra får man det att framstå som om tonvikten ligger på vad som skall anses vara en andlig kultur. Och förändligandet i såväl det materiella som det spirituella tas ofta till intäckt för framgång eller motgång i den kamp för en berikande tillvaror som vi kallar levandet.

Ett levande med plats för både ett privat och ett offentligt rum men också med ett personligt och intellektuellt rum där människan sporras till att förverkliga sig själv i ett störst möjligt fritt samhälle. Men i det vurmars också inte sällan den urbana medelklassen för den samhällsgrupp som befinner sig i periferin och därför längre ner på samhällsstegen; dock på den stegen är det de mindre kunniga och därmed underklassen som utnyttjas – och hämnas genom att den kan fås att mena sig vara av en andligare kultur och som genom exploatering blivit till just den underklass som nu utmanar sina översittare.

Inget cementerande av hålen i världen-rummet kan kontrollera det skeppsbrott som hotar.

Att konservera ett nu som är på väg att försvinna, och det har det varit under lång tid i vårt nuvarande realtidsfixerade globala kommunikationssamhälle, lotsar säkert inte havererandet mot ett lyckligare levande. Inte heller ett religiöst/världsligt cement kan täta de ödesdigra krossår som det frihetliga skrovet fått.

Man lotsar ingen till levandets frihet med dess nödvändigt öppna horisonter, med ordergivning i riktningen: så eller så många graders avvikelse från kursen mot den räddande framtiden genom ett storslaget förflutet; eller för den delen att gå under däck – till det stängda och slutna rummet.

I ett stängt och slutet rum finns ingen frihet! Och från ett totalt isolerat och slutet rum finns ingen räddning!

 BENGT ROOKE

”JAG TÄNKER SERVERA LUNCH” skrev Olof Kronvall och bjöd in sina målände bröder i Lukas till en heldag i den egna ateljén i Stångbys gamla stationshus: ”Efter lunchen finns möjlighet att teckna, måla, sitta modell eller helt enkelt umgås. Mot sena eftermiddagen ordnar jag med kvällsvickning ... och man är välkommen att stanna efter förmåga.”

Olof rekommenderade Pågatåg från Lund 12.45 och mötte på den nya tågstationen, ett stenkast från det gamla stationshuset i nationalromantisk stil, uppförd 1901 efter ritningar av Folke Zettervall (son till Helgo) som åren kring sekelskiftet 1900 ritade stationshus på löpande band (på SJ:s uppdrag).

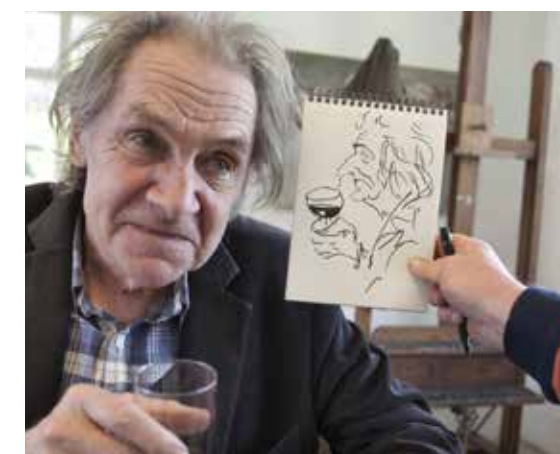
Bilburna fick själva hitta till Stationsvägen 3 i det lilla stationsområdet fem kilometer norr om Lund. Men bil var ett mindre klokt val visade det sig – Olof hade laddat upp med diverse drycker till vilka han serverade resultatet av det optimala långkoket, tillika en hyllning till Lukastjuren; en mustig och mättande oxsvanssoppa. Därtill ett härligt surdegsbröd.

Före lunch bjöd Olof på en rundvandring ”hemmavid”, i stinsens gamla hus som numera är hans hem och där han också har en ny, mindre ateljé. Och efter lunch var det dags att plocka fram block, pennor, penslar och färglådor. Motiv saknades inte, de satt runt det stora bordet i den gamla väntsalen, med ett urval av världens verk på väggarna som extra inspirationskälla. Skratten var många, liksom de tankar som utbyttes. Och sakta men säkert fylldes golvet i den gamla biljettexpeditionen med porträtt av målände Lukasbröder föreställande lyckligt målände Lukasbröder.

Stort tack Olof för ditt initiativ och din generösa gästfrihet!

 PER LINDSTRÖM

LUKASMÅLARE på trappan till Stångby station 27 maj 2015, från vänster Ulf Stålhane, Gunnar Ottosson, Olof Kronvall, Hans Verduijn, Jon Åkerlind, Göran Hermerén, Thomas Holm, Andrzej Ploski, Mats Rydstern, Hasse Karlsson, Calle Foug samt (på huk) Ronny Hård med lilla Wolfie. Foto: Per Lindström

V arför namnet FINIS? Det är inte bara och inte ens i andra hand en subtil allusion på Lukasgilletts tidigare skriftserie FINN, på hockeyentusiastens önskan om fin is i rinken eller fälttroppet "Fin is i drinken".

"Finis" betyder bland annat 'gräns' på latin.

Evangelisten Lukas hade, som alla gilletts medlemmar vet, två verksamhetsområden. Han var målare och läkare. Frågor om gränser, deras bas och betydelse, aktualiseras både på konstens och sjukvårdens område.

Det finns gränser inom och mellan konstarter. Många av dessa gränser gäller värderingar och gränser, t ex gränsdragningen mellan konst och konsthantverk. Arbeten av Lukasbrodern Wiven Nilsson illustrerar detta. Det är inte så att konsthantverket finns i endast ett exemplar och konsthantverk i flera. Också grafiska verk finns i många likadana exemplar, liksom böcker.

Traditioner sätter gränser. För att åstadkomma något som är begripligt och kan uppfattas som konst måste konstnären för det första anknyta till föregångarna. Det totalt nya är helt obegripligt. Ingen skulle på Rembrandts tid ha förstått eller fäst någon vikt vid en installation. Allt är inte möjligt i varje epok.

Samtidigt är konsten gränsöverskridande, i den meningen att konstnären måste på någon eller några punkter avvika från föregångarna, göra något nytt. Annars blir verket ointressant och i värsta fall upprepning och plagiat. I strävan att göra något nytt tänjer eller överskrider man gränser.

Var går gränserna här mellan konst och spektakel av olika slag? Kan man sälja buteljerad luft eller plåga djur – är det konst? Lura till sig en plats på en vårdinrättning? Kissa och dricka sin urin på scenen?

Det finns också gränser mellan konstnärens frihet och yttrandefrihet, båda livligt diskuterade i våra dagar. Det handlar här ytterst om vilka

▶ *Var går gränserna här mellan konst och spektakel av olika slag? Kan man sälja buteljerad luft eller plåga djur – är det konst?*

gränser det finns för dessa friheter, och vem som sätter dem – samt dessa friheters relationer till andra värden.

En svår uppgift inom sjukvården handlar om att sätta gränser. Maximal vård är inte alltid optimal vård. Överbehandling och underbehandling skall undvikas. Eftersom resurserna inte är oändliga, måste insatserna också prioriteras. Det innebär att somliga får hjälp omedelbart, andra får vänta, och en del får inte hjälp alls.

Livets gränser? Död, liv, döende, när börjar och när upphör livet? Detta är inte bara en vetenskaplig fråga om vad som händer i hjärnan när syresatt blod inte längre cirkulerar: det är en fråga som har rättsliga, ekonomiska, psykologiska, sociala och etiska förutsättningar och konsekvenser.

Att gränsproblematiken är högaktuell inom sjukvården visas på flera sätt. Läkare utan gränser är en medicinsk, humanitär organisation som räddar liv och lindrar nöd och lidande där det behövs mest. Dessutom finns organisationen Läkare med gränser, en organisation som ideologiskt är förankrad i Hippokrates ed, i Sjukvårdslagen, som är en skyldighetslag, och i en människosyn med fokus på att individens autonomi, egenansvar och självbestämmande ska stärkas via inlärningspsykologisk metodik.

Gränser är inte endast geografiska och politiska. Kultur i Skåne är inte detsamma som skånsk kultur. Vem drar gränserna? Det finns inte bara gränser inom och mellan konstarter, inom och mellan vårdinsatser utan också gränser mellan yrkeskategorier och människor. Lukasgilletts ambition är att gränser av det senare slaget skall elimineras i vår glada samvaro.

Allt detta är exempel på frågor, ämnen som rubriken FINIS aktualiserar – sådant som kan bli föremål för diskussion när medlemmar i Lukasgillet träffas.

GÖRAN HERMERÉN

FINIS – organ för Lukasgillet i Lund
ett sällskap med anor från 1898

▶ Hemsida: www.lukasgillet.se
▶ Gillets huvuduppgift: "att hålla konstens fana över slätten"

▶ Ålderman: Göran Hermerén
▶ Vice ålderman: Carl Foug
▶ Skattmästare: Peter Löwegren
▶ Sekreterare: Mats Rydstern
▶ Ritmästare: Gunnar Ottosson

▶ Kommunikationsmästare & redaktör för Finis:
Per Lindström / bildochmedia@telia.com
▶ Webbmästare & arkivarie: Robert Hofbauer
och Thomas Holm (delat ansvar)
▶ Gillesmästare: Ulf Kristoffersson